

Parashat Emor **The Collective Impact of Speech** **Rabbi Shai Finkelstein**

ויקרא פרק כד פסוק י

**וַיֵּצֵא בֶן־אִשָּׁה יִשְׂרָאֵלִית וְהוּא בֶן־אִישׁ מִצְרִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּנָּצוּ בַּמַּחֲנֶה בֶן הַיִּשְׂרָאֵלִית
וְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי:**

ויקרא רבה (מרגליות) פרשת אמור פרשה לב ד"ה [ג] ויצא בן

ר' לוי אמר יצא מעולמו, המד"א ויצא איש הבינים ר' ברכיה אמר מפרשה שלמעלה יצא, דכת' ולקחת סלת דרכו של מלך להיות אוכל פת חמה או שמא צוננת, דתנינן תמן לחם הפנים אינו נאכל לא פחות מתשעה ולא יותר מאחד עשר. תני ר' חייא מפרשת יוחסין יצא, שבא ליטע אהלו בתוך מחנה דן, אמרו לו מה לך ליטע אהלך בתוך מחנה דן, אמר להן מבנות דן אני, אמרו לו הכתוב אומר איש על דגלו באותות לבית אבתם, ולא לבית אמותם, נכנס לבית דינו שלמשה ויצא מחויב ועמד וגידף.

אור החיים פרק כד פסוק י

אמר ויצא על דרך אומרם ז"ל (תנחומא) בפסוק ויצא העגל הזה שיצא בלא כוונת הפועל, כמו כן כאן לא שנתכוונה האשה ישראלית למעשה הכיעור אלא בלא מתכוין לדבר איסור

יצא הנגע, כאומרם ז"ל (שמו"ר פ"א) שהעמיד המצרי הבעל לעבודתו וחזר לבית ועשה מעשה והאשה חשבה כי בעלה היה ויצא נגע זה, ולזה תמצא שהכתוב משובח זכרון האשה לזכרון האיש הישראלי דכתיב האשה הישראלית ואיש הישראלי כי נקיה האשה מעון ושוה לאיש הישראלי המוזכר לפנינו שאין בו דופי, ואומרו בתוך בני ישראל לומר שלא היה בתוכם ממזר כיוצא בו.

שד"ל פס' י

אחר שהשלים המצות שהן בעבור כבוד שמו ית' (הקרבנות והחגים ומשפטי הכהנים) סיים בעונש המקלל את השם, שהוא הקצה האחרון המתנגד לכל המצוה עד כאן. והנה עד כאן לא בא שום צווי על זה כי אלהים לא תקלל {שמות כ"ב: כ"ז} הוא על הדיינים כי אין להעלות על הדעת שאיש מישראל יקלל את השם, ומעולם לא היתה התורה מזהרת על זה אלמלא המקרה שקרה כי בן איש מצרי עשה התועבה הזאת, ואחר שקרה המקרה באה עליו האזהרה, ונכתבה כאן לסיים כל המתחם לקדושת השם.

ויקרא פרק כד פסוק יא-טז

וַיִּקַּב בֶּן־הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת־הַשֵּׁם וַיִּקְלַל וַיִּבְיֵאוּ אֹתוֹ אֶל־מֹשֶׁה וְשֵׁם אָמוֹ שְׁלֹמִית בַּת־דָּבָרִי לְמַט־הַדֵּן: וַיִּנְיַחְהוּ בְּמִשְׁמַר לְפָרֵשׁ לָהֶם עַל־פִּי יְהוָה: וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: הוֹצֵא אֶת־הַמִּקְלָל אֶל־מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וְסָמְכוּ כָּל־הַשְּׂמַעִים אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֵאשׁוֹ וְרָגְמוּ אֹתוֹ כָּל־הָעֵדָה: וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּדְבֹּר לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ כִּי־יִקְלַל אֶלְהֵיו וַנִּשְׂא חֲטָאוֹ: וַנִּקַּב שֵׁם־יְהוָה מוֹת יוּמָת רָגוּם יְרָגְמוּ־בוֹ כָּל־הָעֵדָה כַּגֵּר כַּאֲזָרַח בְּנִקְבוֹ־שֵׁם יוּמָת:

אור החיים פרק כד פסוק יא

צריך לדעת למה לא הזכיר שמה בתחלה כשהזכירו עד הבאתו אל משה, ויש לומר בב' דרכים, האחד לשבח על זה הדרך ויביאו אותו אל משה ושם אמו וגו', פירוש גם היא מכלל המביאים והאחד לגנאי ויביאו אותו אל משה ועל ידי הבאה זו נתחייבה שהכתוב יפרסם אותה שאמו היא שלומית, וממוצא דבר אתה יודע כי נכמרו רחמיה על בנה וכתוב (משלי י"ב) ורחמי רשעים אכזרי, לזה גילה אותה הכתוב כי זאת האשה וזה בנה.

Rebbe 24:12

The Torah does not forbid incarceration : the court is allowed to imprison criminals or suspected criminals when they find it necessary. But in never prescribes incarceration as a punishment.

Rav 24:15

The Torah considered blasphemy to be a very severe violation, considering the irreverent remark a grave sin. Yet, do we punish an insect that bites us? Does it arouse our wrath? Do we feel hurt by the barking of a dog? Certainly not. Why, then, is the omniscient, eternal creator and sustainer of the universe, whose will is the source of all cosmic dynamics, concerned with a nonsensical indignity uttered by a stupid, weak, transient being, “here today, tomorrow in the grave?” If we are not angry at the mosquito, why should God punish the blasphemer with death?

God punishes the blasphemer not because of the indignity to Him, but because by making such a statement, man destroys his own Tzelem Elokim, his Godly image. He destroys not only his own Tzelem Elokim, but the Tzelem Elokim reflected in the universe. Nature, the universe, is as such a moral being. Maimonides in his Guide for the Perplexed (I:72) refers to the cosmos as a “macro-anthropos,” one large individuality, a personality. Blasphemy destroys the Tzelem Elokim not only of the individual himself, but of the macro-anthropos.

The universe reflects the glory, the image of God – וְנִשָּׂא הַטָּאָר – the blasphemer is burdened with sin; he has brought about a destructive change in his personality. The moment that he makes the sacrilegious statement he is no longer rooted in the Almighty. But the destructive effect is not limited to him; it is destructive for the entire universe.

Rebbe 24:16

The word for “pronounce” literally means “to puncture”. Failure to observe any given commandment drills a hole, so to speak, in God’s name, draining it of its Divine energy. Instead of sustaining and spiritually invigorating all the spiritual and physical worlds, this Divine energy is wasted and may even bolster negativity. Such an act warrants a death penalty, for it, too, has drained the life-blood of existence.